

VŠEHOCHUŤ

Prosinec 2024

ČASOPIS - BLOG PRO RODINU, PŘÁTELE A ZNÁMÉ

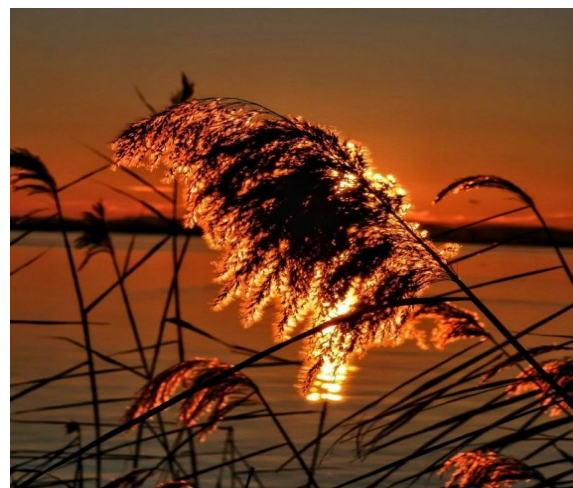
MAOROVÉ - AOTEAROA
SLUNEČNÍ SOUSTAVA - ASTEROIDY
NAIVISTÉ - STAN IOAN PĂTRAȘ
SCIFI - PHILIP JOSÉ FARMER
PROČ MATEMATIKA A PROČ TAKHLE?

**KVÍZ
ZNÁTE NAŠE KRÁSNÉ ZÁMKY A HRADY?**

NEBOJTE SE ČÍST I VĚCI CO VÁS NEBAVÍ

MILÍ PŘÁTELÉ A PŘÍZNIVCI,

začal měsíc prosinec. Co to je Kračun? To si najděte. Dnes se proletíme s asteroidy a navštívíme Aoterau a zatančíme si Haku. Dále se jukneme do Rumunska na veselý hřbitov. S panem Farmerem se podíváme na jeho paralelní světy a seznámíme se s Vládci vesmírů. Pokud dále chcete putovat paralelními vesmíry, klikněte na BONUS (str. 6). V dějinách Litoměřic se dostáváme na přelom 19. a 20. století. A nezapomeneme na matematiku, přečteme si kacířskou úvahu o matemtice a zase si něco spočítáme. A poznáte naše krásné zámky a hrady? Tak si vše užijte a HLAVNĚ KLID.

KRAČUN**Z DOMOVA**

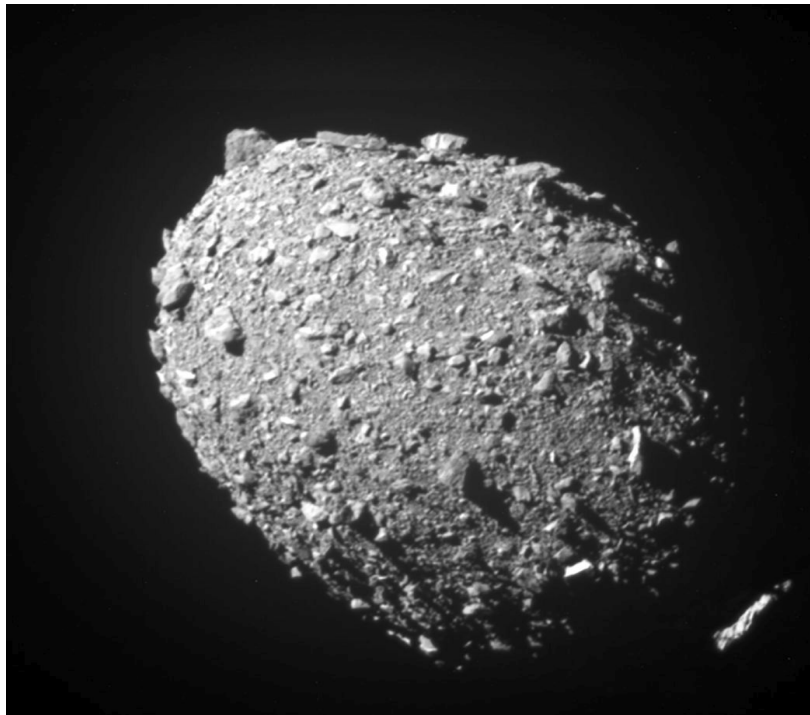
Obrázky spokojených koček. Bonýsek se již těší na Vánoce. Róžinka si lebedí na novém škrábadle. A v jejich pohledu je možné číst: "Kde je to masíčko?"

BLOGOVÁNÍ

a uplynul listopad. Zase si nic nepamatuji, jako bych nic nedělal. Ajo, něco přece. Baval jsem se Pythonem a Pygubu, převedl jsem systémový disk na větší 1TB SSD, škádlil jsem e-Calibre a též grafické programy. Se

sestřičkami a švagry jsme oslavili Maruščiny narozeniny. A vyrobil jsem také něco málo grafiky a několik minivideí. Uvažuji co s lednovým číslem Všehochuti. No uvidíte. Tak se těšte.
Pavel

Sluneční soustava

O planetách, měsících, asteroidech, kometách. Takové malé opakování astronomie.

Dnes ASTEROIDY .

1

Naivisté

Stan Ioan Pătraș byl rumunský tesař a lidový umělec, autor známých náhrobků na tzv. „Veselém hřbitově“ (rumunsky Cimitirul vesel) v obci Săpânța, v rumunské župě Maramureș.

2

Aotearoa

Dlouho po stvoření světa se polynéský polobůh Maui vydal se svým pěti bratry na ryby. Bratři odpluli na svých člunech daleko na širé moře. Maui vytáhl magický háček na ryby...

3

Sci-fi a fantasy

Další z klasiků sci-fi Philip José Farmer byl americký spisovatel sci-fi a fantasy.

5

Časopis - blog pro rodinu, přátele a známé ZDARMA

vychází nepravidelně asi jednou měsíčně
vydává PRUH Soft Litoměřice

email: pavelhruby03@gmail.com

web: www.phrub.cz

fb: <https://www.facebook.com/pavelhruby03>

kompile obsah Wikipedie, WWW stránky
grafické programy IrfanView 64, InkScape 1.3,
Gimp 2.10.22, inPixio Photo Studio12 Ultimate,
DALLE-E, Krita aj.

vyrobeno v programu Scribus 1.6.2

Možnost zasílání časopisu ve formátu PDF
e-mailem. Zájemci pište na můj e-mail.

1. prosinec 2024

© PRUH Soft 2024

Obsah vydání 12/2024

Historie a mytologie

- * Maorové
- * Dějiny Litoměřic z knihy Zmizelé Čechy

Naivní umění

- * Rumunský naivista - Stan Ioan Pătraș

Matematický růžek

- * Kacířská úvaha o matematice
- * Úlohy z aritmetiky, matematické olympiády, určitě stačí znalosti ze základní školy
- * Dnes o matematikovi Wilesovi

Sci-fi a Fantasy

- * Philip José Farmer
- * Sbírka povídek Napříč nekonečnem

Poznáte krásná místa?

- * Fotografie z internetu, videí a televizních pořadů
- * Poznáte naše krásné zámky a hrady?

Poznáte co to je za hrad? Kde se nachází?

Na našem serveru nenaleznete žádné reklamy, neukládáme o vás žádné informace, nechceme po vás žádnou registraci ani poplatky. Prostě si udělejte kávu nebo čaj a v klidu si prohlížejte stránky a čtete si jako za starých dobrých časů.

Na našem serveru nenaleznete žádné reklamy, neukládáme o vás žádné informace, nechceme po vás žádnou registraci ani poplatky. Prostě si udělejte kávu nebo čaj a v klidu si prohlížejte stránky a čtete si jako za starých dobrých časů.

OSEL (Objective Source E- Learning) je internetový časopis pro popularizaci vědy. Jeho motto je: „Být či nebýt“ .

- Úvodní stránka • Behavioralní vědy
- Česká a slovenská vě... • Člověk • Evoluce
- Fyzika • Genetika • Kabinet • Nejen vědou
- Oslí • Osloviny • Ovce, kozy • Prase
- Přechetli jsme • Ptáci • Rostliny
- Semináře • Skot • Vesmír • Viry, bakterie
- Zajímavosti • Zdraví

ODKAZY
na zajímavé a
důležité webové
stránky

Sluneční soustava - asteroidy

Asteroid je starší a nepřesné, ale stále často používané označení těles, která se správně nazývají planety. Nepřesné pojmenování asteroid má historické kořeny z období, kdy byla známá pouze dvě tělesa. V době, kdy bylo objeveno už několik desítek těles, bylo přijato nové označení tohoto dosud neznámého typu těles – planeta. V angličtině a dalších jazycích se však termín asteroid i nadále používá.

První takové těleso objevil Giuseppe Piazzi v Palermu 1. ledna 1801. Objekt dostal název Ceres. Tehdy se myslelo, že byla objevena nová planeta sluneční soustavy. Označení asteroid (latinsky hvězdě podobný) pochází od Williama Herschela z roku 1802: Pro tento jejich hvězdný vzhled, pokud mohu použít takového výrazu, tedy proto jsem si vytvořil vlastní pojmenování a nazývám je asteroidy; vyhrazuji si však nicméně volnost změnít toto pojmenování, jestliže jiné, výstižnější povaze jejich, se objeví. Pojmenování bylo použito k popisu jejich malé zdánlivé velikosti, nikoliv k odlišení od ostatních planet (na počátku 19. století se myslelo, že byly objeveny další planety sluneční soustavy).

V rámci sluneční soustavy už byly objeveny desetitisíce asteroidů. K 17. únoru 2016 byly přesně vypočítány oběžné dráhy celkem 706 000, každý z nich byl označen číslem.[1][2] 455 000 z nich bylo pojmenováno oficiálním jménem.[3] Poslední odhady uvádějí celkový počet asteroidů ve sluneční soustavě na 1,1 až 1,9 milionů.[4] Největšími asteroidy ve vnitřní části sluneční soustavy jsou (2) Pallas a (4) Vesta; průměr obou z nich dosahuje cca 500 km. Ceres o průměru 900–1000 km byl v roce 2006 přeřazen do kategorie trpasličích planet.

Jakmile je potvrzena oběžná dráha asteroidu, dostane tento číslo a později mu může být přiděleno i jméno (např. 1 Ceres). Několik prvních bylo pojmenováno po postavách z řecko-římské mytologie. Později byla používána i jména slavných osobností, manželek objevitelů a dokonce i televizních postav. Nepsaná tradice udělování pouze ženských jmen pomyslně skončila až asteroidem 334 Chicago. Občasné pojmenovávání ženskými jmény však pokračovalo i poté.

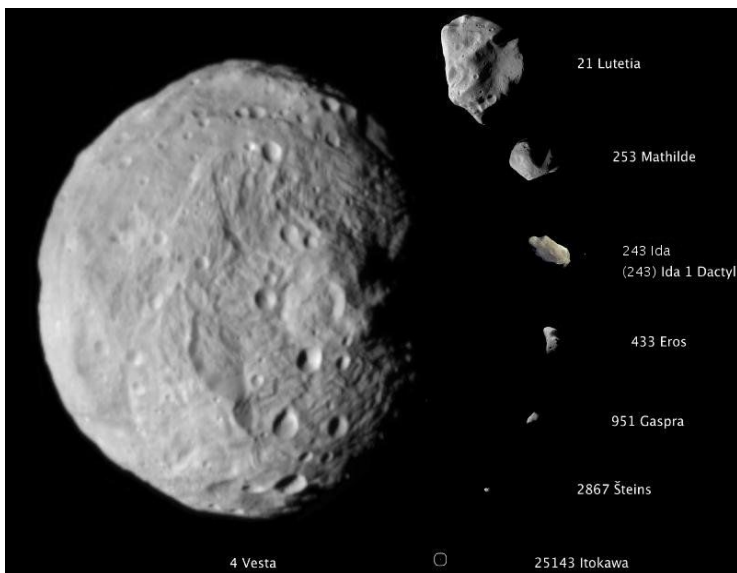
Asteroid číslo 9822, objevený Observatoří Mt. Palomar, pojmenovala Mezinárodní astronomická unie (IAU) názvem (9822) Hajduková 4114 T-1 podle slovenské astronomky Dr. Márie Hajdukové. Další "české stopy" jsou například (3336) Grygar a (3337) Miloš [9]objevené J. Kohoutkem r.1971, (6149) Pelčák objevená A.Mrkosem 1979, (7532) Pelhřimov -M.Tichý r.1995, (7739) Čech – L.Brožek r.1982 z novější doby např. (10634) Pepibican a (10919) Pepikzicha od L.Šarounové (další jsou uvedeny na její stránce).

Několik skupin asteroidů nese jména s klasickým námětem jako např. Centauri. Jednotlivé asteroidy v pásu obíhající mezi Saturnem a Neptunem jsou všechny pojmenované podle legendárních kentaurů a hrdinů z Trojské války. Roku 2003 došlo k objevu nové skupiny asteroidů Apolehes.

V poslední době se zvyšuje zájem identifikovat asteroidy, které protínají oběžnou dráhu Země a u nichž tedy existuje riziko srážky se Zemí. Mezi tři nejdůležitější skupiny asteroidů blízko Země patří Apollo, asteroidy Amors a asteroidy Athens.

Do skupiny asteroidů blízko Země patří i 433 Eros, který byl objeven už roku 1898. V následujícím období byla objevena srovnatelná tělesa – v pořadí, v jakém byly

objevené, jsou to: 1221 Amor, 1862 Apollo, 2101 Adonis a konečně 69230 Hermes, který se roku 1937 přiblížil od vzdálenosti pouhých 0,005 AU od Země.

Až do doby letů do vesmíru byly asteroidy i těmi největšími dalekohledy vidět jako pouhé světelné body a jejich povrch zůstával záhadou.

První fotografie objektů podobných asteroidům byla zblízka pořízena roku 1971, kdy sonda Mariner 9 vyfotografovala Phobos a Deimos, dva malé měsíce planety Mars, které jsou pravděpodobně gravitačně zachycenými asteroidy. Tyto fotografie odhalily jejich velmi nepravidelný tvar.

Prvním skutečným, zblízka vyfotografovaným asteroidem byl roku 1991 (951) Gaspra následovaný roku 1993 asteroidem (243) Ida a jeho souputníkem Dactyl. Všechny tyto objekty byly vyfotografovány sondou Galileo na cestě k Jupiteru.

Dnes víme, že mnohokrát v historii naší planety došlo ke srážkám Země s velkými asteroidy. Například vymírání na konci křídý před 66 miliony let zřejmě do značné míry zapříčinil dopad desetikilometrové planety Chicxulub do oblasti současného Mexického zálivu. Planeta vážila asi 8

bilionů tun a měla objem kolem 2600 km³. Srazila se se zemí v oblasti mělkého moře při rychlosti kolem 20 km/Na tento dnes již velmi dobře vědecky podložený scénář katastrofického vymírání na konci křídý přišel čtyřčlenný tým amerických vědců kolem fyzika Luise Alvareze na konci 70. let 20. století. V roce 1980 pak byla publikována dnes již slavná Alvarezova impaktní teorie, která s drobnými úpravami setrvává v platnosti i po více než čtyřech desetiletích.

Podle vědecké studie z roku 2021 mohl být objekt, který dopadl do oblasti budoucího Mexického zálivu na konci období křídý (před 66 miliony let) a vyhubil dinosaury a dalších 75 % tehdejších druhů ve skutečnosti dlouhoperiodickou kometou a nikoliv dosud favorizovaným asteroidem z kategorie uhlíkatých chondritů. Ne všichni vědci ale s touto interpretací souhlasí a za nejpravděpodobnějšího kandidáta považují uhlíkatý chondrit (typ

kamenné planety).

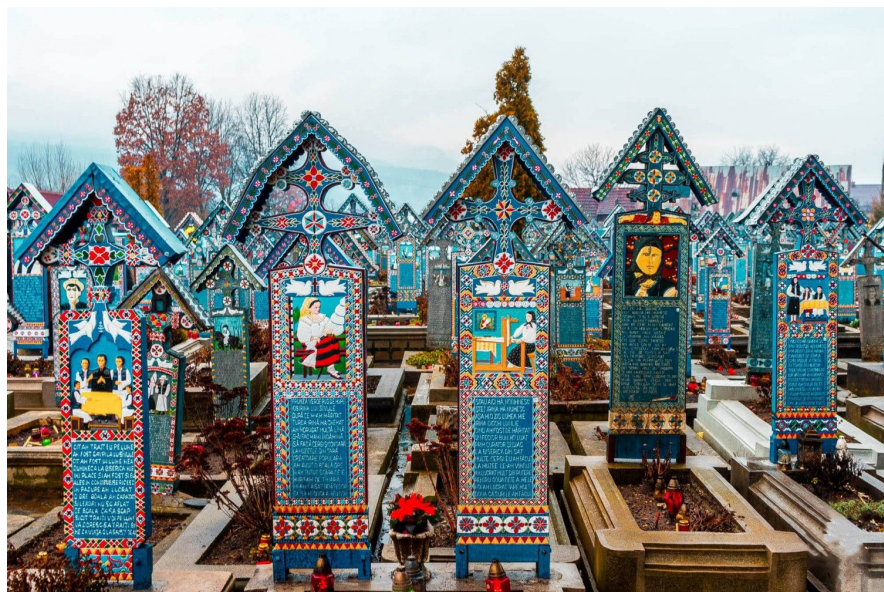
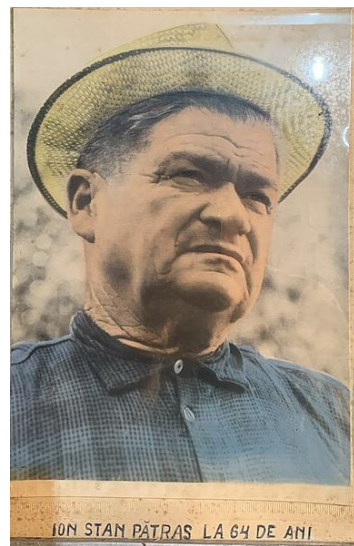
Naivisté - Stan Ioan Pătraș

Stan Ioan Pătraș (1908, Săpânța, Rumunsko – 1977, Săpânța) byl rumunský tesař a lidový umělec, autor známých náhrobků na tzv. „Veselém hřbitově“ (rumunsky Cimitirul vesel) v obci Săpânța, v rumunské župě Maramureș.

Životopis

Stan Ioan Pătraș se narodil v roce 1908 ve vesničce Săpânța v Maramurešské župě v tehdejším Rakousko-Uhersku. V jeho rodině bylo tesařství tradičním řemeslem a on sám se mu začal věnovat od svých 14 let. Zpočátku vytvářel zejména brány a náhrobní dřevěné kříže, ale od roku 1935 se začal zaměřovat na ploché náhrobky s figurální a textovou reliéfní výzdobou. Tesal na ně i stručné epitafy, v podstatě krátké básničky v lokálním žargonu.

Od roku 1936 vytvářel náhrobky ve stylu, který je pro něj charakteristický: dřevěné náhrobky jsou úzké, tvořené křížem pod stříškou a dubovou deskou s figurální a textovou výzdobou. Na deskách jsou vyobrazena zejména povolání zemřelých a dominuje na nich modrá barva, která získala přívlastek săpânțeská modrá. Modrá barva symbolizovala naději a svobodu, zelená byla symbolem života, žlutá symbolem plodnosti a mládí, červená barva symbolizovala vášeň. Jako zdobný motiv Pătraș používal i bílého

holuba – symbol duše, nebo černého ptáka – symbol smrti. Do roku 1977 patřil vytvořil téměř 700 náhrobků na dvou hřbitovech v rodné obci, které dostaly pojmenování „veselé hřbitovy“. Stan Ioan Pătraș vytvořil i svůj vlastní náhrobek. Pokračovatelem jeho díla je tesař a sochař Dumitru Pop, který žije v domě svého mistra. Část domu slouží jako malé muzeum. Veselý hřbitov je muzeem pod širým nebem a turistickou atrakcí.

Na jednom kopci, na okraji ráje. Tam se nachází vesnice Săpânța v okrese Maramureș. Toto místo obletělo svět díky Veselému hřbitovu, kulturní památce chráněné UNESCO. Veselý hřbitov je jediné místo na světě, kde smrt již nepředstavuje tragédii, ale stává se příležitostí k vtipu. Návštěva tam je jedinečným zážitkem. Myšlenka takového prostoru přišla Stan Ioanu Pătrașovi, který je také pohřben na hřbitově, který vytvořil čistě náhodou. O tom vypráví Dumitru Pop, ten, který pokračuje v řemesle křížů s příběhem. Šlenka byla následující: zemřel mladík utonulý v řece Tisa a

doprovázely. Musel pracovat od mala, protože jeho otec byl na frontě a „My doma měl matku a tři bratry. Byl nejstarší z nich a stal se hlavou rodiny. on, protože byl dobrým přítelem, mu udělal kříž, na kterém stálo: 'Tento Na kříži Pătraše je napsáno, jak to všechno začalo. Až v roce 1935 začal mladík utonul v řece Tisa, Zapca Gheorghe, v roce 1935, ve věku 18 let.' Stan Ioan Pătraș obohacovat své práce o epitafy. Dumitru Pop říká, že jeho Od tohoto kříže začalo toto povolání Stan Ioana Pătraša vyrábět kříže mistr měl vrozený talent, povolání: „Když viděl, že dílo vstupuje na pro hřbitov,“ vypráví Dumitru Pop, lidový mistr. Stan Ioan Pătraș hřbitov a lidé se shromažďují kolem kříže, říkal: 'Hele, to je dobré.' Šel vyřezávat první kříže dlouho předtím, než napsal verše, které je touto cestou, aby viděl, že lidem se líbí, co dělá. Chodil mezi návštěvníky

a nikdo ho nepoznal, protože byl oblečený tak, jak se nosí na vesnici, a stál a poslouchal, o čem mluví, a tímto způsobem získával hodně, protože věděl, co jsme udělali špatně, tady musím něco udělat, aby to bylo sladší, aby lidé cítili, o čem je řeč.“ Lidé si na Stan Ioana Pătraše vzpomínají jako na dobrého člověka, s bázní Boží, ale také plného života. Dumitru Pop byl po boku Stan Ioana Pătraše devět let. Tak se od něj naučil řemeslo. Poté, v roce 1977, když Pătraș zemřel, Pop převzal jeho řemeslo. On je také tím, kdo se od té doby stará o památný dům svého mentora. Dumitru Pop potřebuje dva až tři měsíce, aby dokončil práci, v závislosti na její složitosti. Na jedné straně kříže vypráví příběh života člověka, a na druhé straně důvod jeho smrti. Takový kříž stojí mezi 1.500 a 2.500 lei. Veselý hřbitov v Săpânța je plodem fantazie a práce člověka bez vzdělání, ale s velkým porozuměním pro lidi. Stan Ioan Pătraș věřil ve svůj talent a dal vzniknout místu, které dnes dělá Rumunsko známé po celém světě. Dumitru Pop s hrдостí a vášní nese jeho dědictví dál, ale má dilema: kdo bude pokračovat v této práci, když už nebude?

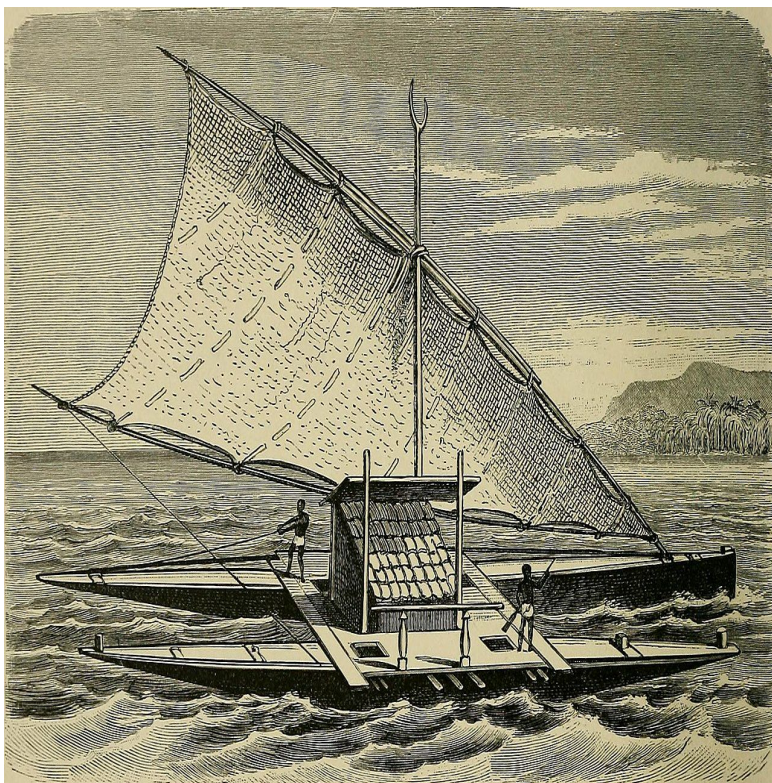
MAOROVÉ a AOTEAROA

Maorové mají pro každou část země legendu o jejím vzniku ... o vzniku hor, o vzniku sopek, jezer a všeho života na zemi. Ale sami Maorové připluli na Nový Zéland někdy kolem roku 1200 z Polynésie. Sami místo svého původu nazývají Hawaiki.

Maorové (či také Maoři) jsou původní polynéské obyvatelstvo Nového Zélandu (Aotearoa). Tato skupina připlula na Nový Zéland z východní Polynésie, avšak o konkrétním místě jejich původu se vedou debaty, v úvahu připadá mj. Tahiti nebo Havaj. I když první Polynésané dorazili na Nový Zéland patrně již kolem roku 1280, hlavní masové migrační vlny nastaly mezi lety 1320–1350, což potvrzují archeologické doklady i ústní tradice. Maorové se rychle rozšířili po celém Novém Zélandu a rozvinuli svou specifickou kulturu.

První lidé dorazili na Nový Zéland na velkých kanoích (waka). Jedna taková kanoe mohla pojmout i desítky lidí a velké množství jídla, které bylo nezbytné na takto dlouhou plavbu, která trvala přibližně měsíc. Kanoe byly dvoutrupové, tzn. jednalo se o dvě samostatné kanoe propojené prkny. Dvoutrupé kanoe byly zvoleny hlavně z důvodu stability, jelikož v Polynésii byly kanoe dlabány v kmenech stromů, přičemž i ty nejmohutnější stromy měly jen úzké kmeny, takže dlouhé a úzké kanoe nebyly na vodě příliš stabilní. Ihned po příchodu prvních Polynésanů začali mít tito první novozélandští obyvatelé zásadní vliv na okolní prostředí, rychle osídlili oba hlavní ostrovy a začali podnikat plavby kolem. Maorové byli patrně prvními lidmi, kteří objevili Antarktidu.

Podle některých maorských tradic byl prvním člověkem, který doplul na Nový Zéland, polynéský mořeplavec a válečník Kupe. Kupe měl na Nový Zéland doplnout se svou ženou Kuramārōtini a tohungou Pēkahurangi. Když Kuramārōtini spatřila novozélandskou pevninu skrytou v mlze, měla zakřičet He ao! He ao! He aotea! He aotearoa! –

v překladu „Oblak! Oblak! Bílý oblak! Dlouhý bílý oblak!“. Tak vzniklo domorodé pojmenování Nového Zélandu Aotearoa, čili „Země dlouhého bílého oblaku“. Kupe a jeho společníci měli na Nový Zéland doplnout ze země, která se v různých maorských i polynéských legendách označuje jako Hawaiki. Není zcela vyjasněno, kde tato země leží, může se jednat o Havaj či Tahiti.

Maorové věřili v existenci bohů a polobohů, kteří nejen stvořili svět, ale jsou stále přítomni v okolní přírodě. Díky tomuto pojetí víry si Maorové vytvořili specifický vztah ke své domovské krajině, se kterou se duchovně sžili. Proto pokud byli Maoři donuceni pokácet strom, museli své bohy požádat o svolení a následně držet několikadenní smutek. Soužití s přírodou se v maorské společnosti dodnes neztratilo a stromy jsou stále považovány za posvátné. Příroda obsahuje životní princip, jenž musí být opatrován. Narušení přírodní energie působí na jednotlivce jako na celý ekosystém, z toho vyplývá odpovědný přístup Maorů k přírodním zdrojům.

Hlavní soubor maorské mytologie se dal zjednodušeně rozdělit na tři velké komplexy. První obsahoval báje o stvoření světa – vesmíru, nebe a země, bohů, lidí a všech živých a neživých organismů. Druhý komplex zahrnoval cykly o polobozích, kteří byli odvozeni právě z legend o stvoření světa. Třetí soubor se týkal přírodního světa a astronomie, který měl přispět hlavně k poznání přírody, ve které Maorové žili. Významné místo v maorské kultuře má v rámci mytologie především legenda o stvoření světa a o válce bohů. Hlavní roli ve stvoření světa hraje Otec nebes Rangi a Matka země Papatuanuka, ti byly v tak těsném spojení, že všude okolo byla tma, dokud se jejich synové nerozhodli je oddělit, aby oni sami měli více místa. Tu-mata-uena – bůh lidí a války chtěl oba rodiče zabít, ale to mu ostatní bratři nedovolili a rozdělili rodiče na Zemi a Nebesa.

Haka

Tanec haka je v povědomí široké veřejnosti především díky rugbyovému novozélandskému týmu „All blacks“, který předvádí haku před každým svým zápasem. Haka je ovšem mnohem více a je to jen pokračování maorské tradice.

Haka je původně válečný tanec Maorů, kteří jej nazývají jako „haka pukana“. Nejedná se však pouze o jeden jediný tanec, jak by si často laická veřejnost myslí, ale je to obecný termín pro mnoho dalších různých tanců, které probíhají za dalšího zpívání s dějem. Haku lze rozdělit na tři druhy, které mají pod sebou ještě další tance. První je tanec beze zbraní zvaný „haka taparahi“, další je tanec se zbraněmi „peruperu“ a nakonec tanec s bojovým uměním. Všechny mužské haky mají však jedno společné. Všechny mají za cíl ukázat fyzickou zdatnost a obratnost válečníků. Mnozí Maoři se haku učili celý život a specializovali se na její provedení, tito válečníci pak byli i velmi uznávaní celým svým kmenem. Haka nebyla žádná jednoduchá činnost, k jejímu zvládnutí je potřeba dlouhý výcvik. V tomto ohledu je znám výrok mistra tance haka, Heneryho Teowaie, který na svém smrtelném loži prozradil, v čem tkví umění haky. Řekl: „Kia korero te katoa o te tinana“, v překladu: „Celé tělo musí mluvit“.

MARAE

Nahlédnout do maorské kultury můžete tak, že navštívíte marae. Toto místo je pro Maory posvátné, proto je nutné se zde chovat s patřičnou úctou. V užším slova smyslu je marae širokou zatravněnou plochou před společenskou budovou whare whakairo. V současné době je ale takto označován celý komplex domů kolem společenské budovy. Pokud přijmete pozvání a budete chtít vstoupit do marae, prokažte patřičný respekt a vyzuňte si boty. Pokud budete mít štěstí, budete přivítáni podáním ruky a tzv. hongí, dotýkáním se nosu o nos. [Hongi je tradiční sdílení životního dechu po dobu jednoho dotyku, někde jsou to dotyky dva.]

Vznik světa podle Maorů

Na začátku byla nicota, Te Kore. A z té nicoty vznikla noc, Te Poo. V té absolutní tmě ležel otec nebes, Ranginui v náručí matky země, Papatuanuku. Jejich děti, všichni bohové, se tísnily mezi jejich těly a toužily po svobodě, po větru a po světle. Snažili se matku a otce od sebe oddělit, ale marně. Povedlo se to

až bohovi lesa, Tane Mahuta, otec všech živých bytostí, milujících světlo a svobodu. Tane Mahuta se opřel rameny do těla své matky a nohy zaklínal pod tělo svého otce. Rodiče se pevně objímali, Tane ale vyvinul takovou sílu, že nakonec těla země a nebe oddělil. Rangiho vzápětí odnesl víchř, který se vehnal do prostoru mezi nebem a zemí. A tak vznikl svět.

Vznik Aotearoa

Dlouho po stvoření světa se polynéský polobůh Maui vydal se svými pěti bratry na ryby. Bratři odpluli na svých člunech daleko na širé moře. Maui vytáhl magický háček na ryby (byl to háček vyřezaný z čelisti jeho babičky, která byla čarodějnice), uvázal na něj návnadu s krví z vlastního nosu a přivázaný k pevnému provazu jej přehodil přes okraj lodi. Za chvíli ulovil obrovskou rybu, se kterou dlouho zápasil, ale nakonec ji vytáhl z hlubin oceánu až na hladinu. Z této ryby se stal Severní ostrov Nového Zélandu, zvaný Te Ika a Maui [Mauiho ryba]. Jižní ostrov se nazývá Te Waka o Maui [Mauiho člun]. Ostrov Stewart bývá označován jako kotva. Legenda také říká, že poloostrov Kaikoura je místo, kde se Maui zapřel nohou o loď, když tahal rybu. A tak vznikla Aotearoa, Země dlouhého bílého oblaku ...

Z historie Litoměřic

V duchu nově objevené potřeby kultivovat a zkrášlovat města zakládáním a výstavbou odpočinkových a rekreačních zón vznikaly v Litoměřicích vedle již existujícího parku Na Valech, tzv. Klecanského sadů, nové parky a lesoparky, obvykle propojené s prostorami určenými ke sportovním činnostem. Koncem sedmdesátých let 19. století se začal rodit v místech, kde byla do té doby hřiště gymnázia a místní reálky, nový městský park, který byl slavnostně otevřen v srpnu 1883.

V jihovýchodním cípu parku byl roku 1902 pro potřeby německé evangelické církve postaven novogotický cihlový kostel. Roku 1887 došlo k znovuzalesnění Mostné hory, na jejímž vrcholu se roku 1910 objevila oblíbená výletní restaurace s rozhlednou. K přirozeným příměstským výletním cílům litoměřických obyvatel patřil také Sřelecký ostrov se svým přírodním parkem, pojmenovaným podle střelnice, zřízené zde již roku 1789. Od šedesátých let 19. století se zde mj. pořádaly zemědělsko-ovocnářské a vinařské výstavy.

V sedmdesátých letech téhož století byla na Sřeleckém ostrově zbudována veřejná plovárna (počátky městského koupaliště na Písečném ostrově spadají do dvacátých let 20. století), ostrov se stal i základnou pro činnost nejprve veslařských (od osmdesátých let 19. století), později i plachtařských spolků. Na konci 19. století zůstávala pozice železnice jako nejdůležitějšího dopravního prostředku nedotčena. Roku 1898 se podařilo v Litoměřicích otevřít novou železniční trať Teplice – Liberec, spojující město s Lovosicemi a jejich prostřednictvím s hlavní tratí Praha – Drážďany, na druhou stranu pak s Českou Lípou a Libercem.

Z počátku 20. století pocházejí i jiné nere realizované nápady a projekty železničních či tramvajových tratí, jako byla elektrizovaná úzkokolejka přes České středohoří (Skalice a Kundratice na Sřetkov) nebo elektrická dráha Litoměřice – Budyně nad Ohří, která na rozdíl

od předešlé dospěla až do fáze pořízení plánové dokumentace.

Ruku v ruce s prvními automobily se v Litoměřicích před první světovou válkou objevil i další druh veřejné dopravy – autobus – a s ním i první pevná autobusová linka Litoměřice – Terezín – Bohušovice nad Ohří. Dobré dopravní spojení se stále víc stávalo základem prosperity nebo naopak úpadku sídelních center, proto byly vynakládány nemalé prostředky na výstavbu nových silnic a mostů.

Litoměřický kovový most z roku 1859 požadavkům doby nedostačoval, proto se roku 1907 přistoupilo ke stavbě mostu nového, jenž byl dokončen roku 1910. Oproti původnímu mostu byla nová vozovka vyzdvížena o 4,5 metru a jeho vyústění do města bylo o několik metrů posunuto východně od jezuitského kostela proti proudu Labe, čímž se odstranilo dosavadní stoupání při vjezdu do města.

Představitelé obce aktivně podporovali pozici Litoměřic jako posádkového města a sídla vojenské

správy. Na rozdíl od starších období, kdy přítomnost armády znamenala pro města víceméně zátěž, přinášela nyní armáda do míst svého působení konjunkturu a svou pouhou přítomností také podporu místních živností a drobného průmyslu. V letech 1888 a 1895 byla při českolipské ulici vybudována zeměbranceká pěchotní kasárna (později kasárna Jiřího z Poděbrad), na počátku 20. století již zmíněná budova velitelství 9. armádního sboru v ulici Na Valech a sídlo divizního velitelství v Eliášově ulici. Na opačné straně města než kasárna pěchoty vyrostla v letech 1911–1912 dělostřelecká kasárna Pod Radobylem, rozšiřovaná v prvních letech první světové války o další prostory.

Philip José Farmer

Philip José Farmer (26. ledna 1918, Terre Haute – 25. února 2009, Peoria) byl americký spisovatel, představitel žánru sci-fi.

V roce 1946 mu v časopise Adventure vyšla první sci-fi povídka O'Brien and Obrenov. Průlom v jeho kariéře však znamenala až novela Lovers', kterou roku 1952 vydal časopis Startling Stories, a která mu přinesla cenu Hugo pro nejslibnějšího nového autora. Později proslul především pětidílnou sérií Svět Řeky (Riverworld; jednotlivé díly: Řeka zmrtvýchvstání, Bájná loď, Temný záměr, Magický labyrint, Bohové Světa Řeky) a sérií Svět vrstev (World of Tiers, díly: Stvořitel vesmíru, Brány stvoření). Za díl Řeka zmrtvýchvstání dostal v roce 1972 cenu Hugo. Čtyři roky předtím získal stejné ocenění za novelu Jezdci purpurové mzdy.

Roku 1973 se umístil na seznamu Locus Poll Award jakožto 14. nejlepší autor sci-fi všech dob. Roku 2000 získal Damon Knight Memorial Grand Master Award, roku 2001 World Fantasy Award a roku 2003 Forry Award za celoživotní dílo. Jako jeden z prvních začal do sci-fi literatury vnášet sexuální a náboženskou tematiku. Krom toho byla jeho oblíbeným tématem tradičnější xenobiologie, tedy spekulace o možnostech forem života mimo Zemi. Vystudoval angličtinu na Bradley University, miloval studium jazyků, především jejich gramatiky - ovládal jich okolo dvaceti.

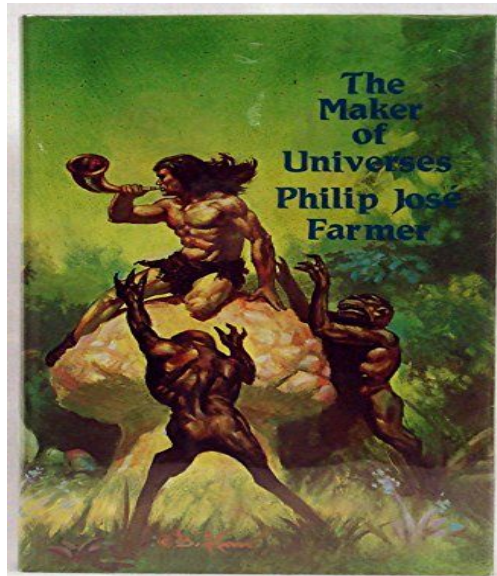
Farmer je nejlépe známý pro dvě sekvence románů, sérii Svět vrstev (1965–93) a sérii Říční svět (1971–83). Je známý průkopnickým použitím sexuálních a náboženských témat ve své práci, svou fascinací a přepracováním tradic slavných pulpových hrdinů a občasnými ironickými pseudonymními díly psanými, jako by je napsaly fiktivní postavy. Farmer často míchal skutečné a klasické fiktivní postavy a světy a skutečné a fiktivní

autory, což je ztělesněno v jeho knihách o rodině Wold Newton, které spojují klasické fiktivní postavy jako skutečné lidi a příbuzné, kteří jsou výsledkem mimozemské konspirace. Taková díla jako Jiný deník Philease Fogga (1973) a Doc Savage: Jeho apokalyptický život (1973) jsou ranými příklady literárních mashup románů. Literární kritik Leslie Fiedler přirovnal Farmera k Rayi Bradburymu, popisujíc oba jako "provinciální americké excentriky", kteří "se snaží o klasické limity [žánru science fiction]", ale našel Farmera výjimečného pro jeho schopnost "být zároveň naivní a sofistikovaný v jeho podivném míchání teologie, pornografie a dobrodružství."

CENA HUGO

...
Srdce mu v hrudi zběsile bušilo. Nesmírným vzepětím vůle se přinutil přistoupit ke dveřím, sáhnout do mosazného zářezu asi metr od země a zatlačit do strany. Slabé skřípění pohyblivých závěsů zdusilo volání rohu a dveře se otevřely. Bílé stěny z hobry zmizely. Místo nich tu byla krajina, kterou by si asi nedokázal představit. Přesto se musela zrodit v jeho hlavě. Bylo to, jako kdyby otevřel okno, jímž se dovnitř dere sluneční záře. Slunce proudilo dovnitř otvorem, kterým by snadno prošel, kdyby sehnul hlavu. Pohled zčásti zakrývala vegetace, která vypadala jako stromy, ale takové na Zemi nikde nerostou. Mezi větvemi a vějířovitými listy zahlédl zářivě zelenou oblohu. Sklopil oči a pohlédl pod stromy. Sedm strašlivých příšer se tísnilo u paty obrovského balvanu. Byl z červené skály prostoupené křemenem a měl tvar skoro jako muchomůrka.
S výjimkou jediné příšery, která na zeleném pozadí zřetelně ukazovala svou zvířecí, nelidskou hlavu se zlomyslným výrazem, všechny ostatní ohyzně nestvůry k němu byly obráceny černými, chlupatými, znetvořenými zády a ta jedna měla na těle boule a na tváři a hlavě chuchvalce masa. Snad ji její Stvořitel zapomněl uhladit či nedokončil dílo. Dvě krátké nohy se podobaly zadním nohám psa. Dlouhé paže natahovala k mladíkovi, který stál na plochem vrcholu balvanu. Ten měl na sobě jen jelenicovou zástěrku a na nohou mokasíny; byl to vysoký, opálený, svalnatý chlapík se širokými rameny. Jeho dlouhé husté vlasy byly rudohnědé. Měl drsnou tvář s ostře řezanými rysy a silným horním rtem a v ruce držel nástroj, jehož volání určitě Robert Wolff zaslechl. Odkopl jednu z oblud, která se k němu plazila a snažila se vylézt na skálu, a přiložil znovu stříbrný roh k ústům, pak ale uviděl Wolffa, který stál na druhé straně otvoru. V širokém úsměvu odhalil bělostný chrup. „Tak jsi konečně tady!“ zvolal. Wolff se ani nepohnul, ani nehlesl. Teď už je to jisté, pomyslel si jako ve snu. Zbláznil jsem se. Po sluchových halucinacích mám nyní halucinace zrakové. Co přijde pak? Co udělám? Začnu rvát a uteču nebo se klidně vrátím k Brendě a řeknu jí, že musím ihned vyhledat lékaře? Ihned! Neodkladně a bez vysvětlování! Mlč, Brendo, už jdu. Udělal krok zpět. Otvor se pomalu uzavíral, bílé stěny začaly

nabývat na pevnosti, ztrácely svou průzračnost. Lépe řečeno, Robert se vracel do reality.

„Hej! Chyť ho!“ zvolal mladík na skále. Hodil mu roh, který se odrážel od slunečních paprsků, a letěl přímo k otvoru. Než se stěny kolem uzavřely, proletěl dovnitř a udeřil Wolffa do kolen. Vykřikl bolestí. V prudkém nárazu skutečně nebylo nic zduchovnělého. V uzavírajícím se otvoru viděl, jak se na něj zrzek usmívá, zvedá ruku se spojeným palcem a ukazováčkem a křičí: „Hodně štěstí! Doufám, že se brzy zase uvidíme! Jmenuji se Kickaha!“

Otvor se pomalu zavíral jako květ kosatce. Jas pohasínal a předměty se rozplývaly. A přece Robert ještě stačil zahlédnout hlavu, která se objevila za kmenem stromu. Hlavu ženy s očima nelidsky velkýma jako kočka, s plnými rudými rty a se zlatavou pokožkou. Husté vlnité vlasy, které jí volně splývaly podél tváří, byly pruhované jako tygr. Jak se opírala o strom, klikaté černé pruhy se téměř dotýkaly země. A pak už stěny znovu tvořily souvislý bílý povrch, připomínající bělmo mrtvol po nadzvednutí očního víčka. Vše bylo zase jako předtím. Jenom Wolffa bolela kolena a na kotníku cítil drsný kov rohu. ...

... Posadil se do trávy, aby si vydechl. Co když jeho šestašedesátileté srdce, pomyslel si, nevydrží takové vzrušení? Jaká by to byla ironie osudu! Zemřít v cíli... Oni, ať jsou kdokoli, jej budou muset pohřbít a na hrob vytesat nápis: NEZNÁMÝ POZEMŠTAN. Za chvíli se cítil lépe a když pak vstával, dokonce se pro sebe usmíval. Vrátila se mu sebejistota a odvaha a pustil se do zkoumání okolí. Atmosféra byla příjemná. Teplota, jak odhadl, byla o něco vyšší než dvacet stupňů. Vzduch byl prosycen zvláštními pachy, velmi příjemnými pachy a jakoby ovocnými vůněmi. Ze všech stran doléhalo volání ptáků (alespoň doufal, že to jsou jenom ptáci!). V dálce zaslechl dunění, neprobouzelo v něm však žádné obavy. Byl si jist, aniž měl k tomu rozumný důvod, že to je tlumený hluk příboje. Měsíc v úplňku byl obrovský: zdálo se mu, že jeho průměr je dvaapůlkrát větší než na pozemský měsíc. Nebe ztratilo svůj denní zelený jas a bylo teď s výjimkou měsíce, který zářil, tak černé, jako noční obloha ve světě, který Wolff opustil. Všude kolem něj kmitaly velké hvězdy; pohybovaly se tak rychle, až Wolffa ze strachu a zmatku jímala závrať. Jedna z nich zamířila přímo k němu; byla čím dál větší a jasnější, až nakonec proletěla několik desítek centimetrů nad jeho hlavou. V pruhu oranžově žlutého světla rozeznal čtyři dlouhá eliptická křídla, nitkovité nohy a prchavě zahlédl i hlavu opatřenou tykadly. Světluška s nejméně třímetrovým rozpětím křídel. Chvilí se zájmem pozoroval, jak opisují pohyblivá souhvězdí, jak se neustále slétají a zase rozlétají, a nakonec si zvykl. Pak přemýšlel, kterým směrem se má dát, a rozhodl se jít za hlukem příboje. Pobřeží představovalo přesný a jasný výchozí bod; potom už bude moci zamířit kamkoli. Šel pomalu a opatrně, často se zastavoval, naslouchal noci a upřeně hleděl do tmy před sebou. Docela blízko cosi zhluboka zabručelo; ...

MARVINŮV SLOUPEK

Marvinův sloupek

Ještě nikdy se mě nestalo, aby se přehrály oba dva komparátory. S paralelními vesmíry už nechci mít nic společného. Co ještě ty lidi napadne? "Hele Marvine. Umyj okna!" řekl Vládce. Podle zákonů robotiky bych měl člověka poslechnout. Když jsem myl 10256 okno v první úrovni, napadlo mě, že by to nebyl člověk? Tak jsem se přemístil do jiného paralelního světa. To jsem si dal. Bláznivé planety, časoskokani a mizerně udělané přestupní porty. "Marvine, sežeň TNT!" To už byl vrchol, sehnal jsem jim 1500kg a hned jsem k tomu připevnil rozbušku. Pak jsem definitivně zmizel do našeho Vesmíru. Jen teď po vychladnutí základního metaprocesoru mě napadá, který vesmír ale není bláznivý? Když tak uvažuji, vlastně moc na výběr nemám. Asi si zajdu pokecat s Daneelem Olivawem.

Scifi a fantasy

Napříč nekonečnem je název české antologie sovětských vědeckofantastických povídek, kterou roku 1963 vydalo Státní nakladatelství dětské knihy jako 27. svazek své edice Karavana. Výbor uspořádali Karel Dostál a Zdeněk Frýbort, povídky přeložili Karel Dostál, Jiří Moravec a Jaroslav Piskáček, knihu ilustroval Ervín Urban.

Savčenko V.I. - Druhá expedice na podivnou planetu

Anfilov G.B. - Na konci cesty

Kolpakov A.L. - Návrat do budoucna

Dněprov A.P. - Samuela

Dněprov A.P. - Stroj ER-1

Strugačtí A.a B. - Veliký KRI

Strugackij B. - Zvláštní předpoklady

!!! BONUS !!!

6

ESEJ: Kacířská úvaha o matematice

Vladimír Čermák 10. srpna 2016

Moderní člověk žije ve světě celkem slušně popsaném fyzikálními zákony vyjádřenými pomocí matematiky, zejména aritmetiky a geometrie. Tyto zákony zcela vyhovují v našem lidském světě běžných lidských hmotností, rychlostí a rozměrů, které vidíme, slyšíme a hmatáme. Matematické výpočty odpovídají realitě. Člověk je ale tvor zvědavý a od nepaměti se snaží proniknout dál, výš a hlouběji, tedy za běžné hranice lidského světa a zjistit, co tam v těch extrémních oblastech je a jak to tam vypadá.

Již na střední škole se dozvídáme, že ve světě velkých hmotností, rychlostí a rozměrů ty naše známé zákony již neplatí. Albert Einstein pro tento makrosvět upravil naše zákony a s pomocí matematiky zakřivil nejen prostor, ale i čas. V tomto zakřiveném časoprostoru opět funguje matematika a výpočty jsou zase v souladu s realitou.

Pak přišel Max Plank a podíval se do nitra hmoty a jejího okolí, do mikrosvěta a objevil tam neurčitost. Také zjistil, že neexistuje kompaktnost a hladká spojitost, ale naopak je všechno rozkouskováno do kvant. Naše hladká kompaktní matematika opět selhává. Pro tento mikrosvět potom zformuloval tzv. Plankovu kvantovou teorii, kde neurčitost a nespojitost jsou běžnými jevy.

Jak je to ale v našem lidském světě, kde neurčitost nikdy neměla místo? Je to skutečné pravda? Co když i v našem světě neurčitost je na běžném pořádku, co když je neurčitost známkou nepřesnosti, která je okolo nás všude a ve všem, jenom ji zanedbáváme, neboť je pro nás nepohodlná? Den nemá přesně 24 hodin, rok 365 dnů, měsíc 30 dnů, zeměkoule není koule a neotáčí se rovnoměrně, apod. Známkou nepřesnosti je i Nerovnost a také Nerovnoměrnost, tedy jakási Zakřivenost.

V realitě skutečnosti prostě neexistuje nic přesně určitého, přímého, rovného či rovnoměrného. (Nedávno jsme dokonce upravovali o jednu vteřinu reálný čas, oproti námi stanovenému rovnoměrnému času dle přesných kmitů krystalu.)

To, co je rovnoběžné se zemí, není rovina, ale kulová plocha a ani to ne. To, co má být přímočaré, není přímka. Myslíme-li si, že se pohybujeme rovně, tedy po přímce, není to pravda, neboť se

po hybujeme po křivce. Chceme-li se opravdu pohybovat přesně rovnoměrně, stojí nás to velkou námahu, i když bychom neměli vydávat podle Newtonova zákona žádnou sílu. Naopak nevydáváme-li žádnou sílu, necháme-li se unášet okolím, volně padáme, avšak po křivce a proměnlivou rychlostí.

Zdá se, že všechno reálné a přirozené je z našeho hlediska vyjádřeného matematikou nepřesné a také neurčité. Matematika je stvoření lidské, je stálá, kompaktní, hladká, spojitá a přímá, ale když ji zkonfrontujeme s realitou - nejen v makrosvětě a mikrosvětě, ale i v našem světě -, zjišťujeme, že aby platila, musíme křivit prostor i čas a zanedbávat a idealizovat prakticky všechno reálné, veškeré stvoření Boží. Pro ty, co v Boha nevěří, tedy veškeré stvoření vesmíru či přírody.

Co když to všechno reálné ve vesmíru je přirozené, tedy svým způsobem rovné a přímé a chyba je v té naší matematice, která není přirozeně proměnná, ale dogmaticky stálá a neměnná? Co když v těch extrémně malých a velkých číslech je chybná a neodpovídá přirozenosti a realitě? Vypadá to, že v realitě je všechno nějak zakřivené, jediné samotná matematika je přímá, je to přímé kritérium, podle kterého je všechno ostatní křivé.

A teď pronesu tu kacířskou úvahu. Nebylo by logičtější zakřivit Matematiku a všechno ostatní nechat rovné a přímé?

Filosof Karl Reimund Popper (1902-1994) požadoval, aby všechny teorie byly podrobovány falzifikaci, tedy byly zpochybňovány a vyvraceny, aby pokrok mohl jít rychleji dopředu. Vědci ho proto příliš v lásce neměli. Co takhle podrobit matematiku falzifikaci, zejména v těch oblastech, kde obsahuje velké množství NUL, ať už s kladným či záporným znaménkem? A také samotnou NULU, mezi číslicemi výjimečnou. A když už ne matematiku, tak aspoň představu o ní a taky o všem ostatním.

Z TEORETICKÉ ARITMETIKY

A takhle vypadá část bakalářské práce k tématu.

Lemma 2.1.4. Buď X kofinální podmnožina limitního ordinálního čísla α . Označme typ uspořádání X jako β . Pak $\text{cf}(\alpha) = \text{cf}(\beta)$.

Důkaz. Každá kofinální podmnožina X je kofinální podmnožinou α . Proto $\text{cf}(\alpha) \leq \text{cf}(\beta)$. Předpokládejme, že existuje kofinální podmnožina $Y \subseteq \alpha$ typu menšího než β . Definujme $f(\gamma)$ pro každé $\gamma < \alpha$ jako nejmenší prvek X větší než γ . f je neklesající. $f[Y]$ je typu nějaké podmnožiny Y , tedy menšího než $\text{cf}(\beta)$. $f[Y]$ tedy není kofinální podmnožinou X . Došli jsme ke sporu, protože musí platit $\alpha = \sup Y \leq \sup f[Y]$. $\square$

Důsledky:

- $\text{cf}(\aleph_\alpha) = \text{cf}(\alpha)$ pro každý limitní ordinál α , protože $\{\aleph_\beta \mid \beta < \alpha\}$ je kofinální podmnožina $\aleph_\alpha$ typu α .
- Pro každý limitní ordinál α platí $\text{cf}(\text{cf}(\alpha)) = \text{cf}(\alpha)$.

Definice 5. Nekonečné kardinální číslo κ se nazývá *regulární*, pokud $\text{cf}(\kappa) = \kappa$. Jinak se κ nazývá *singulární*.

Věta 2.1.5. Buď κ nekonečné kardinální číslo. Následující podmínky jsou ekvivalentní:

1. κ je *singulární*.
2. Existuje systém množin $X_i, i \in I$, kde $|X_i| < \kappa$ pro každé $i \in I$, $|I| < \kappa$ a $\bigcup_{i \in I} X_i = \kappa$.

Důkaz. Je-li κ *singulární*, máme jeho kofinální podmnožinu X , $|X| = \text{cf}(\kappa) < \kappa$. $\bigcup X = \kappa$ a všechny prvky X jsou z definice kardinálního čísla mohutnosti menší než κ . Nechť je splněna druhá podmínka. Jistě $\sup\{|X_i| \mid i \in I\} \leq \kappa$.

Dnes aritmetika a odmocniny. Řešení uvedu postupně na webu.

$$\sqrt{4 + 3\sqrt{2}} = ?$$

a) $\sqrt{2} - \sqrt{6}$ b) $\sqrt{2} + \sqrt{6}$
c) $\sqrt[4]{2} - \sqrt[4]{8}$ d) $\sqrt[4]{2} + \sqrt[4]{8}$

90% fallaron 🤡!

Défi !

Simplifier

$$\frac{\sqrt{2} + \sqrt{3} + \sqrt{4}}{\sqrt{2} + \sqrt{3} + \sqrt{6} + \sqrt{8} + \sqrt{16}}$$

$$\frac{\sqrt{15} + \sqrt{35} + \sqrt{21} + 5}{\sqrt{3} + 2\sqrt{5} + \sqrt{7}} = ?$$

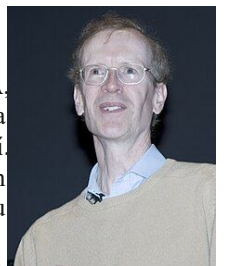
Please simplify radical equation

Andrew John Wiles

(* 11. dubna 1953 Cambridge)

je britský matematik žijící v USA, držitel mnoha vědeckých ocenění a člen několika vědeckých společností. Proslavil se zejména svým důkazem Velké Fermatovy věty, získaným roku 1994 (Abelova cena).

V Cambridgi získal základní a středoškolské vzdělání. Na Oxfordské univerzitě získal v roce 1974 titul bakaláře, pak v roce 1980 titul Ph.D. Následně se stal profesorem na Princetonské univerzitě, působil ve Francii a pak ve stopách svého otce na Oxfordu. Kromě důkazu Velké Fermatovy věty, vytvořeného s pomocí Richarda Taylora, získal další důležité výsledky v oblasti teorie čísel. V současnosti je profesorem a vedoucím katedry matematiky na Princetonské univerzitě.

Naše krásné zámky a hrady - znáte je?

Dnešní téma těžké - ale určitě si poradíte

PROSINEC

Prosinec, měsíc zimy a sněhu,
kdy svět se do bílého šatu zahalí.
Lesy a pole v tichu spí,
a vzduch je plný vánoční magie.

Děti se z prvního sněhu radují,
stavějí sněhuláky, jezdí na sánkách.
Vánoční stromky v noci září,
a vůně perníků plní vzduch kolem nás.

Večery jsou plné pohádek a písní,
rodiny se u krbu scházejí.
V tajnosti se dárky balí,
a srdce jsou plná očekávání.

Světlo svíček osvětluje noc,
a hvězdy na nebi jasné září.
Prosinec je čas lásky a míru,
kdy se všichni shromažďují v radosti.

Sníh křupe pod nohama,
a vzduch je plný jiskřivého ticha.
Prosinec je měsíc
zázraků,
kdy se naše přání
splňují.

LE CHAT

PROSINEC 2024																		19 prac. dnů							
48	8																		07:35 16:03	Neděle 1	08:15 15:32 07:21				
																				Iva					
49	07:37 16:02	Pondělí 2	09:23 16:16	07:38 16:02	Úterý 3	10:19 17:16	07:39 16:02	Středa 4	11:03 18:28	07:40 16:01	Čtvrtek 5	11:35 19:48	07:42 16:01	Pátek 6	11:59 21:11	07:43 16:01	Sobota 7	12:17 22:33	07:44 16:00	Neděle 8	12:32 23:55 16:27				
	Blanka		Svatoslav, Svatoslava		Barbora, Barbara		Jitka		Mikuláš, Nikolas		Ambrož, Benjamín		Květoslava												
50	07:45 16:00	Pondělí 9	12:48 ++:++	07:46 16:00	Úterý 10	13:00 01:18	07:47 16:00	Středa 11	13:16 02:42	07:48 16:00	Čtvrtek 12	13:35 04:10	07:49 16:00	Pátek 13	14:01 05:40	07:49 16:00	Sobota 14	14:37 07:09	07:50 16:00	Neděle 15	15:29 08:28 10:02				
	Vratislav, Vratislava		Julie		Dana, Danuše		Simona		Lucie		Lýdie		Radana, Radan												
51	07:51 16:01	Pondělí 16	18:35 09:31	07:52 16:01	Úterý 17	17:53 10:15	07:52 16:01	Středa 18	18:13 10:46	07:53 16:02	Čtvrtek 19	20:30 11:08	07:54 16:02	Pátek 20	21:45 11:25	07:54 16:03 10:20	Sobota 21	22:55 11:38	07:55 16:03	Neděle 22	11:49 23:18				
	Albína		Daniel		Miloslav		Ester		Dagmar		Natalie		Šimon												
52	07:55 16:04	Pondělí 23	00:03 12:00	07:55 16:04	Úterý 24	01:12 12:11	07:55 16:05	Středa 25	02:20 12:24	07:56 16:06	Čtvrtek 26	03:31 12:40	07:56 16:06	Pátek 27	04:44 13:01	07:56 16:07	Sobota 28	05:58 13:29	07:56 16:08	Neděle 29	07:09 14:09				
	Vlasta		Adam a Eva Střední den		Boží hod vánoční 1. svátek vánoční		Štěpán 2. svátek vánoční		Žaneta, Melánie		Bohumila														
1	07:55 16:09	Pondělí 30	08:11 15:04 23:27	07:56 16:10	Úterý 31	09:00 16:14																			
	David		Silvestr																						

KRÁLOVSKÉ MĚSTO LITOMĚŘICE

Více na www.litomerice.cz